

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 331/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 3. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 4. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 5. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 6. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 7. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 8. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 9. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED] 10. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

11. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 12. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 13. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 14. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

15. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 16. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 17. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 18. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

19. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 20. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 21. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 22. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

23. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 24. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 25. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 26. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

27. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska

kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova trieda 7, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/32/2025 zo 16. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhujú zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 4C/61/2021 sa sťažovatelia ako vlastníci bytov domáhali vrátenia poplatku za správu bytového domu, ktorý zaplatili žalovanému ako správcovi bytového domu za obdobie rokov 2018, 2019 a 2020. Argumentovali tým, že žalovaný si nesplnil svoje povinnosti podľa § 8a ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), nepredložil plán opráv a správu o činnosti, a preto mu podľa § 8a ods. 4 tohto zákona predmetný poplatok nepatrí. Žalovaný neuznal nárok sťažovateľov, vzniesol námietku premlčania a tvrdil, že mu poplatok za správu patrí, ak vykonával pre nich v nevyhnutnej miere a v nevyhnutnom rozsahu správcu bytového domu, hoci k 31. decembru 2017 už nespĺňal podmienky na zápis do registra správcov.

3. Súd prvej inštancie svojím prvým rozsudkom zo 7. februára 2022 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitimácie, keďže stranami sporu neboli všetci vlastníci bytového domu. S týmto záverom sa nestotožnil Krajský súd v Nitre, ktorý na odvolanie sťažovateľov rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové konanie.

4. Po tom, čo súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, v poradí druhým rozsudkom z 21. decembra 2023 žalobu zamietol, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu z 11. septembra 2024. Súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli k záveru o nepreukázaní opodstatnenosti uplatneného nároku sťažovateľmi na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným. Odmietli vykonať sťažovateľmi navrhované uloženie edičnej povinnosti žalovanému predložiť výpis z účtu, ktorý smeroval k zisteniu, či zo strany sťažovateľov došlo k zaplateniu žalobou uplatnených poplatkov za výkon správy predmetného bytového domu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie vysvetlil, že ani z výpisu z účtu by nebolo zrejmé, v akej výške mali platiť príspevok za správu žalovanému, kedy bola splatnosť jednotlivých platieb, na základe akej skutočnosti plnili sťažovatelia žalovanému mesačne a či vôbec išlo o mesačné platby, či plnili platby preddavkovo alebo či boli uhrádzané za daný kalendárny mesiac, kedy vôbec boli splatné. Okrem toho sa odvolací súd zaoberal aj inštitútom bezdôvodného obohatenia, na ktorý súd prvej inštancie nereflektoval, a dospel k záveru, že žalovaný aj po 1. januári 2018 plnil svoje povinnosti správcu bytového domu tak, ako mu to zákon ukladá, a z tohto dôvodu k bezdôvodnému obohateniu žalovaného tým, že prijal poplatok za správu bytového domu, dôjsť nemohlo.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovatelia podali dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod odôvodnili najmä vadami v procese dokazovania a nedostatočným odôvodnením, keďže súdy odmietli v spotrebiteľskej veci vykonať kľúčový dôkaz, resp. ho nevykonali ani z vlastnej iniciatívy podľa § 295 CSP. Najvyšší súd nevzhliadol opodstatnenosť ich dovolacích námietok, a preto napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) sťažovatelia identifikujú v nesprávnom procesnom postupe súdov nižšej inštancie, ktoré odmietli vykonať kľúčový dôkaz v otázke zaplatenia žalobou uplatnených poplatkov za výkon správy bytového domu, navyše, v spotrebiteľskom spore a bez adekvátneho vysvetlenia. V tomto kontexte dovolaciemu súdu vytýkajú, že neprihliadol na nimi poukázanú judikatúru najvyšších súdnych autorít (sp. zn. 1VCdo/5/2019, sp. zn. 7Cdo/205/2019, sp. zn. 6Cdo/107/2022, sp. zn. 4Cdo/100/2018, sp. zn. III. ÚS 332/09, sp. zn. II. ÚS 168/2019), resp. že ju poprel, a to v ťažiskovej časti ich dovolania bez dôsledného vysvetlenia odklonu od tejto judikatúry. Podľa názoru sťažovateľov ani legitímny cieľ, ktorým je ochrana procesnej disciplíny, nemôže ospravedlniť prísne formalistický postup v spotrebiteľskom spore.

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že samotné zaplatenie poplatkov za správu žalovanému je v zmysle 151 ods. 1 CSP nespornou skutočnosťou, keďže žiaden z nich nemal nedoplatky za tento poplatok a uvedenú skutočnosť priznal v konaní aj žalovaný. Aj napriek uvedenému navrhli vykonať dokazovanie uložením edičnej povinnosti žalovanému predložiť výpisy z konkrétnych účtov žalovaného za predmetné obdobie, aby preukázali zaplatenie poplatkov za správu. Keďže označené účty boli vo výlučnom vlastníctve žalovaného, nemohli ich objektívne zabezpečiť do konania, čo podľa názoru sťažovateľov opodstatňuje presun dôkazného bremena na žalovaného; na podporu týchto tvrdení poukázali na judikatúru ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 38/2015, sp. zn. III. ÚS 651/2016.

8. Úvahu súdov týkajúcu sa výpisu z účtu (ktorú dovolací súd citoval v bode 16.1 napadnutého uznesenia) považujú za nelogickú a nerelevantnú, keď podstatným bolo to, či k zaplateniu poplatkov došlo, a nie či sťažovatelia plnili mesačne alebo preddavkovo. Poukazujú tiež na niektoré sporné skutkové okolnosti (napr. výška príspevku za správu žalovanému, jeho splatnosť, skutočnosť, na základe akej vznikla povinnosť sťažovateľ platiť poplatok), ktoré už v primárnom konaní boli objasnené a preukázané. Ďalej namietajú, že súdy akceptovali „faktický“ výkon správy bytového domu, ignorovali zákon č. 182/1993 Z. z. v otázke vzťahu vyčiarkeňutého správcu a vlastníkov bytov a prehliadli zásadný rozpor znenia zákona so skutkovým stavom. Podľa ich názoru všetky súdne inštancie nesprávne vyhodnotili otázku oprávnenia žalovaného na poplatok za správu podľa § 8a ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z., ak žalovaný nesplnil jednu z dvoch podmienok o predložení plánu opráv na nasledujúci kalendárny rok. Zastávajú názor, že

žalovaný sa na úkor sťažovateľov preukázateľne bezdôvodne obohatil, ak prijal od nich platby za správu bytového domu, na ktoré nemal zo zákona nárok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je založená na formalistickom prístupe súdov v otázke nevykonania zásadného dôkazu v spotrebiteľskej veci, ktorý sa prieči rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít.

10. Základné otázky, ktoré sťažovatelia nastolili pred ústavným súdom, sú orientované prioritne na bežnú skutkovú a právnu polemiku pri posudzovaní nimi tvrdeného bezdôvodného obohatenia žalovaného, čím postavili ústavný súd do polohy, aby preskúmal záver o neunesení ich dôkazného bremena a zároveň aj záver o neexistencii dôvodov na presun dôkazného bremena na protistranu. Ústavný súd má v referenčnej norme obmedzený priestor, aby vstupoval do skutkovej polemiky o skutkovom stave a o dôkazoch. Zameriavajúci sa primárne na identifikovanie extrémnych vybočení v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov nie je ďalšou opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov.

11. V naznačených súvislostiach ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nepredstavujú svojôľu, ale, naopak, adekvátne a presvedčivé odpovede na nosnú dovoláciu námietku o odmietnutí vykonať efektívne dokazovanie v spotrebiteľskej veci; v kontexte individuálnych okolností prejednávanej veci sa zrozumiteľne vysporiadal s kolíziou (i) princípu procesnej zodpovednosti strán sporu (čl. 8 CSP) a (ii) sociálnej funkcie civilného procesu v spore s ochranou slabšej strany (§ 295 CSP). Pri zvažovaní potreby aplikácie § 295 CSP v napadnutom uznesení „poodhalil“ viacero čiastkových myšlienkových úvah smerujúcich k záveru, že sťažovateľmi navrhovaný procesný postup nebol v danej veci nevyhnutný pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, keďže jednak bolo v možnostiach a schopnostiach sťažovateľov preukázať opodstatnenosť ich nároku, a jednak ani prípadné vykonanie tohto dôkazu (uloženie edičnej povinnosti) nemohlo spochybniť záver odvolacieho súdu nenaplnení základných predpokladov bezdôvodného obohatenia (bod 16 napadnutého uznesenia). Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno v posudzovanom kontexte považovať za také, ktoré by *prima facie* vykazovalo deficit odôvodnenia.

12. Preto, pokiaľ ide o samotný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, treba z ústavného hľadiska uviesť, že ak sa najvyšší súd stotožní s odôvodnením dovolaním napadnutého rozhodnutia a poukáže naň – tak ako to je aj v prípade napadnutého uznesenia – uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ak dovolací súd vo väzbe na dovolacie námietky konkrétne uvedie, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom tieto musia byť právne a logicky konzistentné, tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotí a následne vysvetlí, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce (m. m. II. ÚS 482/2021, I. ÚS 261/2023, I. ÚS 133/2024).

13. Sťažovatelia ďalej v texte ústavnej sťažnosti argumentujú citovanými právnymi vetami viazanými najmä na proces obstarávania navrhovaných dôkazov bez toho, aby konkrétne uviedli, v čom spočíva typovo skutková podoba označených rozhodnutí s prejednávanou vecou.

14. Judikatúra je kazuistická záležitosť, a preto každá právna veta má svoj pôvod v špecifických okolnostiach konkrétnej veci. Nie je teda možné všeobecné východiská, ako aj právne vety v judikáte vnímať ako akúsi obdobu právnej normy a chápať ju ako zachytenie právneho pravidla schopného samostatnej existencie, ale je potrebné ich vnímať v kontexte právnej normy, ktorú má vykladať jednak v kontexte rozhodnutia, z ktorého vychádza, a jeho skutkových a právnych okolností, ktoré sa doň nevošli. Je preto pochybením v oblasti práce so súdnou judikatúrou, pokiaľ sa argumentuje len právnymi vetami vytrhnutými z kontextu rozhodnutia ako celku bez ohľadu na konkrétne okolnosti rozhodovaného prípadu (m. m. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 As 57/2008 z 11. septembra 2008).

15. Sťažovateľmi označené právne vety sa v zásade týkajú porušenia práva na spravodlivý proces, ak sa nevykoná dôkaz zo strany súdu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci, prípadne ak nevykonanie navrhnutého dôkazu nebude riadne odôvodnené. Ústavný súd pripomína, že najvyšší súd (v zhode so súdmi nižšej inštancie) ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil, že v posudzovanej veci nešlo o taký dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci; inak povedané, aj keby sa preukázalo zaplatenie poplatkov za výkon správy predmetného bytového domu, k bezdôvodnému obohateniu žalovaného by nedošlo, pretože aj v období po strate oprávnenia výkonu správy preukázateľne vykonával nevyhnutné úkony pre správu bytového domu.

16. Na základe uvedených dôvodov možno zosumarizovať, že sťažovateľmi namietané nedostatky v procesnej stránke konania nevykonaním navrhovaného dôkazu a neprenesením dôkazného bremena nevňášajú relevantné pochybnosti ústavného charakteru do procesu dokazovania v danej veci. Z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd sa zaoberal všetkými podstatnými okolnosťami veci a že poskytol konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré boli pre výsledok veci rozhodujúce.

17. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne) z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľov základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny prijatia veci na ďalšie konanie.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

19. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu